

Arrest

nr. 339 921 van 22 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 mei 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 327 470 van 2 juni 2025 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 2 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 24 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten diende op 13 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 mei 2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) die als volgt luidt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: D.
voornaam: A. S.
geboortedatum: [...]10.2004
geboorteplaats: Shoaib
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer D., A. S., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 13.03.2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene dat hij werd geboren [...]05.2008. Onze diensten meldden de betrokkene bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 19.03.2025 werd in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek meer dan 18 jaar oud was ("Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat A. D. op datum van 19-03-2025 een leeftijd heeft van 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar."). Gezien werd vastgesteld dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24.12.2002, werd de voogdij op 01.04.2025 beëindigd.

Zijn vingerafdrukken werden diezelfde dag genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 06.01.2025.

Betrokkene werd door Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 29.04.2025 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Daarnaast gaf betrokkene aan geen familieleden te hebben die zich in België of in een ander Europees land zouden ophouden.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor dat hij Afghanistan eind augustus 2021 te voet en per wagen verliet en achtereenvolgens naar Iran (verblijf van +/- 2 maanden), Turkije (verblijf van iets minder dan 2 jaar), Bulgarije (doorreis van 10 à 12 dagen), Servië (verblijf van 6 maanden) en Bosnië (verblijf van 6 maanden) reisde. Betrokkene gaf aan vanuit Bosnië rechtstreeks naar Slovenië (doorreis) te zijn gekomen om van hieruit verder te reizen naar Italië (doorreis), Frankrijk (doorreis) en Duitsland (verblijf van +/- 1,5 maand). Vanuit Duitsland gaf betrokkene aan per trein naar België te zijn gekomen. Betrokkene verklaarde op 12.03.2025 het Rijk te zijn binnengekomen.

Conform artikel 3(1) van Verordening 604/2013 wordt elk verzoek tot internationale bescherming dat in één van de deelnemende staten van deze verordening door één en enkel één land behandeld. Indien op basis van de in Hoofdstuk III opgenomen criteria van deze verordening geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek tot internationale bescherming het eerst werd ingediend, de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van dit verzoek.

Op basis van de Eurodac gegevens zoals deze hierboven werden aangehaald, kan geconcludeerd worden dat de betrokkene op 06.01.2025 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Duitsland en Duitsland bijgevolg al verantwoordelijk geacht dient te worden voor de behandeling van het verzoek dat betrokkene indiende bij onze diensten.

Rekening houdend met artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, dienden onze diensten een terugnameverzoek in bij Duitsland op 08.04.2025 opdat betrokkene de behandeling van zijn verzoek aldaar verder zou kunnen zetten. Op 10.04.2025 stemden de Duitse instanties hiermee in met toepassing van artikel 18(1)d.

Duitsland verzoekt om betrokkene over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main (FRA) of via de grenspost Aachen/Süd – Raeren.

Gelet op dit akkoord van het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, is Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor dit verzoek ontegensprekelijk bij Duitsland berust.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene verklaarde zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld te willen zien omdat Duitsland hem niet erkende als minderjarige. Hij geeft aan van anderen gehoord te hebben dat België een goed land is voor minderjarige vluchtelingen en dat het België van in het begin zijn eindbestemming was.

Betrokkene verzet zich tegelijkertijd tegen een behandeling van zijn verzoek door de Duitse instanties omwille van deze redenen.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Aangaande de motivatie van betrokkene benadrukken de Belgische autoriteiten dat, na leeftijdsonderzoek, werd vastgesteld dat betrokkene met zekerheid meerderjarig is.

Wij benadrukken voor alle duidelijkheid dat Duitsland –net zoals België- lid is van de Europese Unie en dat dit land dus eveneens, sinds de bekrachtiging van het Verdrag van Lissabon in 2009, gebonden is door enerzijds het Verdrag van de Europese Unie (VEU) en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). In casu is het belangrijk om te onderstrepen dat Duitsland dus tevens de waarden die vervat zitten in artikel 2 van het VEU dient na te leven. Verder erkent Duitsland ook dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dezelfde juridische waarde kent als bovengenoemde verdragen (art. 6(1) VEU) en dienen daaruit volgend het recht op asiel te vrijwaren zoals dit in artikel 18 van het Handvest is bepaald.

Verder stipuleert art. 6(3) VEU dat de grondrechten die voortvloeien het Europees Verdrag tot de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten als algemene beginselen deel uitmaken van het recht van de Unie.

Het geïmpliceerde onderscheid dat door betrokkene wordt aangehaald als onderdeel van zijn beweegredenen om in België een verzoek in te dienen teneinde internationale bescherming te krijgen wordt verder niet gespecificeerd. Evenmin zijn er elementen om aan te nemen dat Duitsland op systematische wijze zou verzaken aan deze grondslagen van het primaire recht van de Unie.

De Duitse instanties stemden in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We wensen te benadrukken dat, in tegenstelling tot wat betrokkene verklaarde tijdens zijn persoon onderhoud, de nood aan internationale bescherming door de Duitse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Duitsland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

In hun akkoord verzoeken de Duitse instanties dat betrokkene zich aandient bij volgend centrum van eerstelijnsopvang (“Erstaufnahmeeinrichtung”): EAE Bochum, Gersteinring 50, 44791 Bochum.

Een belangrijke bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland

(Teresa Fachinger, Paula Hoffmeyer-Zlotnik and Marlene Stiller, “Asylum Information Database – Country Report : Germany – 2023 update”, laatste update op 05.06.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 71, “There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in reaccessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.”).

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in bezit van een 'Aufenthaltsgestattung' na 3 maanden verblijf en op discretionaire basis kunnen werken in dienstverband en na een wetwijziging in 2020 ook als zelfstandige ('Outside of reception centres, asylum seekers with a permission to stay (Aufenthaltsgestattung) are not allowed to take up employment during the first 3 months of their stay on the territory, after which they can be permitted to do so on a discretionary basis', pagina 157). Het rapport stelt tevens dat volwassen verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot taalonderwijs en hoger onderwijs, maar maakt gewag van 'drempels' inzake toegankelijkheid zoals het hebben van bepaalde kwalificaties en een voldoende kennis van het Duits. We zijn van oordeel dat dit niet getuigt van een dermate hoog niveau van hardheid dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM tot gevolg dreigt te hebben.

Het rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en soms het voorwerp zijn van kritiek ("The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities", pagina 151). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand ("Legal assistance at first instance is not systematically available to asylum seekers in Germany. NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage", pagina 54). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 54), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

Tijdens zijn Dublingehoor gaf betrokkene aan in goede gezondheid te verkeren. Wel geeft hij aan last te hebben van nachtmerries en hiervoor medicatie te nemen. Betrokkene verklaarde in het bezit te zijn van medische documenten die deze bewering staven, maar legde deze niet voor aan de Belgische autoriteiten. Hij voert geen elementen aan die die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 164). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Duitse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Schending van het non-refoulementsbeginself zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering), en artikel 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 19 (Algemene bepalingen betreffende de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg), 20 (Regeling voor materiële opvangvoorzieningen), en 22 (Gezondheidszorg) van de Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024;

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT:

3.1.1.1. *Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd*

Artikel 2, onder de titel « Recht op leven », luidt:

« 1. Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken. ».

Artikel 3, onder de titel « Verbod van foltering », luidt:

« Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ».

Artikel 13, onder de titel « Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel », luidt:

« Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. ».

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT:

A. Primair recht

3.1.2.1. Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 13 december 2007

Artikel 1, onder de titel « De menselijke waardigheid », luidt:

« De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd. ». [eigen onderlijning]

De artikelen 2, 4, en 47 van hetzelfde Handvest hebben minstens dezelfde reikwijdte en bescherming als de artikelen 2, 3, en 13 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd (cf. supra).

Artikel 51, al. 1, onder de titel « Toepassingsgebied », luidt:

« De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. ». [eigen onderlijning]

Artikel 52, al. 3, onder de titel « Reikwijdte en uitlegging van de gewaarborgde rechten en beginselen », luidt:

« Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt. ». [eigen onderlijning]

B. Secundair recht

3.1.2.1. Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024)

Artikel 19, onder de titel « Algemene bepalingen betreffende materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg », luidt:

« 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn vanaf het moment dat zij hun verzoek om internationale bescherming doen overeenkomstig artikel 26 van Verordening (EU) 2024/1348.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen en de gezondheidszorg overeenkomstig artikel 22 voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert, hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt en hun rechten uit hoofde van het Handvest eerbiedigt.

De lidstaten zien erop toe dat de in de eerste alinea bedoelde passende levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van verzoekers met bijzondere opvangbehoeften, alsook in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een passende levensstandaard als bedoeld in lid 2.

4. Onverminderd lid 2 kunnen de lidstaten van de verzoekers, indien die verzoekers daartoe over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, verlangen dat zij de kosten van de materiële opvangvoorzieningen dekken of daaraan een bijdrage leveren.

Onverminderd lid 2 kunnen de lidstaten van verzoekers, indien die verzoekers daartoe over voldoende middelen beschikken, ook vereisen dat zij de kosten van de verkregen gezondheidszorg dekken of daaraan een bijdrage leveren, behalve wanneer de gezondheidszorg gratis wordt verstrekt aan de onderdanen van die lidstaten.

5, Indien komt vast te staan dat een verzoeker over voldoende middelen beschikte om te betalen voor de kosten van de materiële opvangvoorzieningen of de gezondheidszorg zoals verkregen overeenkomstig lid 4 toen de verzoeker een passende levensstandaard werd geboden, mogen de lidstaten van de verzoeker vereisen om de kosten van die materiële opvangvoorzieningen of die gezondheidszorg terug te betalen.

6. Wanneer de lidstaten een beoordeling verrichten van de middelen waarover een verzoeker beschikt, wanneer zij van een verzoeker vereisen dat hij de kosten van de materiële opvangvoorzieningen en van de verkregen gezondheidszorg dekt of daaraan een bijdrage levert, of wanneer zij een verzoeker om terugbetaling vragen overeenkomstig lid 5, nemen zij het evenredigheidsbeginsel in acht. De lidstaten houden ook rekening met de individuele omstandigheden van de verzoeker en met de noodzaak om zijn waardigheid en persoonlijke integriteit te eerbiedigen, ook wat de bijzondere opvangbehoeften van de verzoeker betreft.

7. Wanneer de lidstaten materiële opvangvoorzieningen verstrekken in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan vastgesteld op basis van de niveaus die door de betrokken lidstaat krachtens het recht of de praktijk zijn vastgesteld om nationale onderdanen een passende levensstandaard te bieden. De lidstaten stellen de Commissie en het Asielagentschap van die niveaus in kennis. De lidstaten kunnen verzoekers in dit opzicht minder gunstig behandelen dan eigen onderdanen, met name indien de materiële steun volledig of gedeeltelijk in natura wordt verstrekt of indien die voor onderdanen geldende niveaus een hogere levensstandaard beogen dan die welke deze richtlijn voor verzoekers vereist. ».

Artikel 21 onder de titel « Regeling voor materiële opvangvoorzieningen », luidt:

« 1. Indien lidstaten huisvesting in natura verstrekken, zorgen zij ervoor dat dergelijke huisvesting verzoekers een passende levensstandaard biedt overeenkomstig artikel 19, lid 2, alsook de nodige ondersteuning biedt om in de bijzondere opvangbehoeften van verzoekers te voorzien. De verstrekte huisvesting neemt een van de volgende vormen of een combinatie daarvan aan:

a) in ruimten die worden gebruikt om verzoekers te huisvesten gedurende de behandeling van een verzoek om 14/31 internationale bescherming dat aan de grens of in een transitzone is gedaan;

b) in opvangcentra;

c) in particuliere huizen, appartementen, hotels of andere voor de huisvesting van verzoekers aangepaste ruimten.

2. Onverminderd de in de artikelen 12 en 13 genoemde specifieke bewaringsvoorwaarden zorgen de lidstaten er met betrekking tot de in lid 1, punten a), b) en c), van dit artikel genoemde huisvestingsvormen voor dat:

a) verzoekers bescherming van hun gezinsleven genieten;

b) verzoekers de mogelijkheid hebben om te communiceren met familieleden, juridisch adviseurs of raadslieden en vertegenwoordigers van de UNHCR en andere relevante nationale, internationale en niet-gouvernementele organisaties en instanties;

c) gezinsleden, juridisch adviseurs of raadslieden, vertegenwoordigers van de UNHCR en relevante door de lidstaat erkende niet-gouvernementele organisaties toegang hebben tot de verstrekte huisvesting zodat zij de verzoekers kunnen bijstaan; dergelijke toegang kan slechts worden beperkt om redenen die verband houden met de veiligheid van de huisvesting en van de verzoekers.

3. De lidstaten houden rekening met gender- en leeftijd specifieke problemen en met de situatie van verzoekers met bijzondere opvangbehoeften bij de verstrekking van materiële opvangvoorzieningen.

4. Wanneer zij overeenkomstig lid 1 huisvesting verstrekken, nemen de lidstaten passende maatregelen om er zo veel mogelijk voor te zorgen dat geweld, met inbegrip van geweld met seksuele, gender-, racistische of religieuze motieven, wordt voorkomen.

5. Wanneer vrouwelijke verzoekers in opvangcentra worden ondergebracht, zorgen de lidstaten voor afzonderlijke sanitaire voorzieningen en een veilige plaats in die centra voor hen en hun minderjarige kinderen.

6. De lidstaten zorgen er voor zover mogelijk voor dat afhankelijke volwassen verzoekers met bijzondere opvangbehoeften worden ondergebracht bij volwassen naaste verwanten die zich reeds in dezelfde lidstaat bevinden en die krachtens het recht of krachtens de praktijk van de betrokken lidstaat voor hen verantwoordelijk zijn.

7. De lidstaten zien erop toe dat verzoekers alleen worden overgeplaatst tussen huisvestingsfaciliteiten wanneer dit noodzakelijk is. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoekers hun juridisch adviseurs of raadslieden van de overplaatsing en hun nieuwe adres op de hoogte kunnen brengen.

8. Personen die materiële opvangvoorzieningen bieden, waaronder zij die gezondheidszorg en onderwijs verstrekken in de opvangcentra, moeten een passende opleiding hebben en zijn onderworpen aan de in het nationale recht bepaalde geheimhoudingsregels in verband met de informatie waarvan zij uit hoofde van hun werk kennisnemen.

9. Via een representatieve adviesraad van bewoners kunnen de lidstaten verzoekers betrekken bij het beheer van de materiële middelen en bij de immateriële aspecten van het leven in het opvangcentrum. Onverminderd artikel 17 kunnen de lidstaten verzoekers ook toestaan buiten het opvangcentrum vrijwilligerswerk te verrichten onder de nationaalrechtelijke voorwaarden.

10. In naar behoren gemotiveerde gevallen mogen de lidstaten bij wijze van uitzondering andere dan de in dit artikel genoemde materiële opvangvoorzieningen verstrekken voor een zo kort mogelijke redelijke termijn, indien:

a) een beoordeling van de speciale opvangbehoeften van de verzoeker vereist is overeenkomstig artikel 25;

b) de gewoonlijk beschikbare huisvestingscapaciteit tijdelijk uitgeput is of indien de normaal beschikbare huisvestingscapaciteit als gevolg van een onevenredig groot aantal op te vangen personen of als gevolg van een door de mens veroorzaakte ramp of een natuurramp tijdelijk niet beschikbaar is.

De in de eerste alinea van dit lid genoemde afwijkende materiële opvangvoorzieningen moeten in elk geval de toegang tot gezondheidszorg overeenkomstig artikel 22 en een levensstandaard voor alle verzoekers waarborgen, in overeenstemming met het Unierecht, met inbegrip van het Handvest, en internationale verplichtingen.

Wanneer een lidstaat afwijkende materiële opvangvoorzieningen verstrekt overeenkomstig de eerste alinea van dit lid, stelt die lidstaat de Commissie en het Asielagentschap overeenkomstig artikel 32, lid 2, onverwijld in kennis van de activering van zijn noodplan. Die lidstaat stelt de Commissie en het Asielagentschap van de Europese Unie er tevens van in kennis wanneer de redenen voor het bieden van die afwijkende materiële voorzieningen niet langer van kracht zijn. ».

Artikel 22, onder de titel « Gezondheidszorg », luidt:

« 1. De lidstaten dragen er zorg voor dat verzoekers, ongeacht waar zij worden geacht zich te bevinden uit hoofde van Verordening (BU) 2024/1351, de 16/31 nodige gezondheidszorg ontvangen, ongeacht of deze wordt verstrekt door huisartsen dan wel, zo nodig, door specialisten. Dergelijke nodige gezondheidszorg is van toereikende kwaliteit en omvat ten minste spoedeisende behandelingen, de essentiële behandeling van ziekten, waaronder ernstige mentale stoornissen, en seksuele en reproductieve gezondheidszorg die essentieel is om een ernstige lichamelijke aandoening te behandelen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de minderjarige kinderen van verzoekers en minderjarige verzoekers hetzelfde type gezondheidszorg krijgen als hun eigen minderjarige onderdanen. De lidstaten zorgen ervoor dat een overeenkomstig dit artikel verstrekte specifieke behandeling die is begonnen voordat de minderjarige meerderjarig is geworden en die als noodzakelijk wordt beschouwd, zonder onderbreking of uitstel wordt voortgezet nadat de minderjarige meerderjarig is geworden.

3. Wanneer dit om medische redenen nodig is, verstrekken de lidstaten de noodzakelijke medische of andere zorg, zoals noodzakelijke revalidatie en medische hulpmiddelen, aan verzoekers met bijzondere opvangbehoeften, waaronder passende geestelijke gezondheidszorg. ».

Artikel 36, onder de titel « Intrekking », luidt:

« Richtlijn 2013/33/EU wordt voor de lidstaten die zijn gebonden door de onderhavige richtlijn ingetrokken met ingang van 12 juni 2026, onverminderd de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot de in bijlage I genoemde termijn voor de omzetting in nationaal recht van Richtlijn 2013/33/EU. Verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage II. ».

Artikel 37, onder de titel « Inwerkingtreding », luidt:

« Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie. ».

3.1.2.2. Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU)

2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (Asiel- en structurele massa-immigratie- Verordening (EU) 2024/1351 van 14 mei 2024)

Artikel 83, onder de titel « Intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 », luidt:

« Verordening (EU) nr. 604/2013 wordt ingetrokken met ingang van 1 juli 2026.

Verwijzingen naar de ingetrokken verordening gelden als verwijzingen naar deze verordening en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage II.

Verordening (EG) nr. 1560/2003 blijft van kracht tenzij en totdat zij wordt gewijzigd bij op grond van deze verordening vastgestelde uitvoeringshandelingen. ».

Artikel 85, onder de titel « Inwerkingtreding en toepassing », luidt:

« Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie.

Zij is van toepassing met ingang van 1 juli 2026. De artikelen 7 tot en met 15, artikel 22, lid 1, vierde alinea, artikel 23, lid 7, artikel 25, leden 6 en 7, artikel 34, leden 3 en 4, artikel 39, lid 3, tweede alinea, artikel 40, lid 4, artikel 40, lid 8, tweede alinea, artikel 41, lid 5, artikel 46, lid 1, vijfde alinea, artikel 46, lid 4, artikel 48, lid 4, artikel 50, lid 1, tweede alinea, artikel 50, lid 5, artikel 52, lid 4, de artikelen 56 en 57, artikel 64, lid 3, artikel 67, lid 14, en de artikelen 78 en 84 zijn echter van toepassing met ingang van 11 juni 2024.

N.B. Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in de lidstaten overeenkomstig de Verdragen (P.B. L. van 22 mei 2024, p. 68/71, ELI: [http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/0](http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/0;);).

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet: pro memorie 18/31

3.1.3.2. Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 zoals gewijzigd (Immigratiewet van 15 december 1980)

Artikel 74/17, § 1, al. 1 luidt:

« De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het nonrefoulementsbeginsel. ».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950

zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel *non bis in idem* (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragsluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, §2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI Publishers).

De artikelen 2 inuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 19/31 september 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Artikel 52, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bepaalt dat de door dit Handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke binnen die verdragen zijn gesteld en waaraan het Unierecht die de nationale wetgeving waarin zij wordt omgezet geen afbreuk kunnen doen of de verleende bescherming kunnen verminderen (artt. 52, §3 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (2000/C 364/21)).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Flaminion Costa/E.N.E.L., nr. 6/64, EU:C:1964:66, Jur. 1964, § 1199, MEEUSEN, J. (2024). Recht van de Europese Unie. Basisjurisprudentie, Larcier Intersentia, pp. 7-8). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zondig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Simmenthal, nr. 106/77, EU:C:1978:49, Jur. 1978, § 629, MEEUSEN, J. (2024). Recht van de Europese Unie. Basisjurisprudentie, Larcier Intersentia, pp. 55-57).

(...)

3.2.2. Verzoek tot nietigverklaring

3.2.2.1. Verzoekende partij is het voorwerp van een beslissing waarvan de uitvoering imminent is.

De bestreden beslissing als onderscheiden beslissing verplicht tot een eigen specifieke formele motivering (a simili AG CCE 19 december 2013, nr. 116.000; AV RVV 19 december 2013, nr. 115.995; AV RVV 19 december 2013, nr. 115.993). De ingeroepen motieven van de beslissing tot weigering van verblijf kunnen bijgevolg niet dienen om de bestreden beslissing te schragen en dienen daarom buiten beschouwing te worden gelaten.

De bespreking sub paragraaf 2.2.2 supra dient hier als integraal herhaald te worden beschouwd.

Schending van de motiveringsplicht.

Verder schendt de bestreden beslissing, zoals hierna wordt aangetoond, de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die leiden tot een schending van het non-refoulementsbeginnsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is weerlegbaar en wordt hierna weerlegt.

Verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat de overdracht van verzoekende partij aan de ontvangende lidstaat niet leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Zij steunt daarvoor op het interstatelijk vertrouwensbeginsel (i) omdat de ontvangende lidstaat dezelfde verdragen ondertekende en dies meer zonder dat te controleren, en op een foutieve of onzorgvuldige of onvolledige lezing van het A.I.D.A.-rapport van 2023 update 10 juli 2024 (cf. stuk nr. 3) dat zij aan het administratieve dossier toevoegt, of (ii) door niet minstens door onvoldoende de te verwachten gevolgen van haar bestreden beslissing niet te onderzoeken.

Als Dublin teruggestuurde is verzoekende partij niet meer zeker van opvang. Het administratief dossier zoals het tot op heden in kopie werd meegedeeld, bevat geen garantie van brood, bed, en bad bij terugkeer. De bestreden beslissing stelt evenmin stellig dat verzoekende partij wel garantie op opvang heeft.

Het voormelde A.I.D.A.-rapport vermeldt bovendien uitdrukkelijk met betrekking tot de opvang het volgende: « There is no uniform procedure for the reception and further treatment of Dublin returnees. » (cf. stuk nr. 3, p. 71). Indien ondertussen de asielaanvraag in Duitsland werd afgesloten dan kunnen de volgende twee situaties zich voordoen:

- ofwel, in de regel, wordt verzoekende partij in « preremoval detention » vastgehouden (cf. stuk nr. 3, p. 71) met het oog op snelle repatriëring (cf. stuk nr. 3, p. 188) terwijl zij geen toegang tot kosteloze juridische bijstand heeft (cf. stuk nr. 3, p. 205) waardoor zij geen effectief beroep kan instellen, hetgeen leidt tot een schending van het non-refoulementsbeginsel zoals dit haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en alzo in het nationaal recht wordt erkend,

- ofwel, indien zij niet wordt vastgehouden, (i) zij niettemin geen opvang zal krijgen tijdens de « eerste bestuurlijke fase » of (ii) omdat haar volgende asielaanvraag onontvankelijk zal worden verklaard nadat zij Duitsland na een eerste asielaanvraag die negatief werd afgesloten, verliet (« [...] applications are declared inadmissible [...] in the following cases [...] the applicant has made a subsequent, or secondary, application », cf. stuk nr. 3, pp. 71 en 72)) die binnen de zeven dagen zal worden afgehandeld (« [...] accelerated procedures [can] be carried out for asylum seekers who [...] have filed a subsequent application, in the case they have left Germany after their initial asylum procedure had been concluded [...] », cf. stuk nr. 3, p. 90) en als onontvankelijk geen recht op opvang geeft (cf. stuk nr. 3, Dis 131), hetgeen leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende handelingen in de zin van het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken.

Verwerende partij geeft zelf niet in de tekst van de bestreden beslissing aan in welke situatie verzoekende partij zich exact bevindt wat er bijkomend op wijst dat verzoekende partij geen informatie over of garanties voor opvang heeft.

De reële kans op geen opvang krijgen, voldoet niet aan de minimumstandaarden die het Europees Unie recht in de artikelen 19, 21, en 22 van de Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024 voorschrijft en oplegt en staat gelijk met hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen.

De overige ingeroepen motieven kunnen de schending van het voormelde absolute artikel 3 EVRM dat geen afwijking duldt, goedmaken en zijn bijgevolg niet dienend.

Ook doordat de bestreden beslissing verzoekende partij blootstelt aan voornoemde hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen schendt zij het verbod op refoulement.

In elk geval kan geen enkele nationale bepaling of Europeesunierechtelijke bepaling het verbod op refoulement dat primeert (cf. supra), terzijde schuiven of inkorten.

Daarbovenop komt dat in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven het Duits opvangsysteem door toevloed van asielzoekers waarbij de instroom van Oekraïners (bijkomend 15.144 nog in 2023) nog niet wordt meegerekend, volledig verzadigd is (« reception capacities have reached their limits », cf. stuk nr. 3, p. 150) waardoor « geduld » zelfs al zou Duitsland wel willen de facto niet langer mogelijk is.

Met het voorgaande staat cijfermatig en ontegensprekelijk vast dat er onvoldoende opvangplaatsen voor elke asielzoeker zijn en daarmee dat de kans op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd, reëel is.

Wanneer verzoekende partij quasi zeker geen opvang krijgt dan komt dit ontegensprekelijk neer op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, wat verboden is en waarom verzoekende partij niet kan worden teruggestuurd zonder schending van het voormelde artikel 3 en het nonrefoulementsbeginself, en waardoor de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Het interstatelijk vertrouwensbeginself is hiermee onderbouwd en gedocumenteerd weerlegt.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motivering daaromtrent.

Om deze en alle voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij heeft zich uitdrukkelijk tegen de overdracht aan de ontvangende lidstaat verzet (cf. stuk nr. 2) en hiervoor wordt aangetoond dat zij bij verplichte overdracht aan de ontvangende lidstaat komt bloot te staan aan een reëel risico van omstandigheden die een inbreuk kunnen vormen op het voormelde artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

De overige ingeroepen motieven kunnen de schending van het voormelde artikel 3 dat geen afwijking duldt, goedmaken en zijn bijgevolg niet overtuigend.

Schending van voormelde absoluut artikel 3 en bijgevolg ook van het verbod op refoulement zoals het onder meer haar haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Verwerende partij wist van de schending van het voormelde artikel 3 minstens diende dit vanuit haar wettelijke opdracht te weten en de gevolgen van haar bestreden beslissing te onderzoeken, wat zij kennelijk niet deed of door een verkeerde lezing van het voormelde A.I.D.A.-rapport in haar bezit kennelijk verkeerdelijk deed waardoor zij herhaaldelijk onzorgvuldig handelde.

Door het voorgaande niet te onderzoeken, niet te overwegen of te bespreken, of er geen rekening mee te houden hoewel verwerende partij dit wist omdat zij zelf het voormelde A.I.D.A.-rapport aan het administratief dossier toevoegde minstens vanuit haar wettelijke opdracht diende te weten, handelde verwerende partij onzorgvuldig, terwijl zij de te verwachten gevolgen desnoods proprio motu dient te onderzoeken (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa 29/31 et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, §95), wat zij kennelijk niet deed en waardoor zij onzorgvuldig handelde.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om alle voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van het non-refoulementsbeginself zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering), en artikel 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 17 (materiële opvang en gezondheidszorg) en 18 (materiële opvangvoorzieningen), en 19 (gezondheidszorg) van de Opvang-Richtlijn

2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking); en van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert de geschonden geachte bepalingen en geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de bestreden beslissing de fundamentele rechten van verzoeker schendt en hem blootstelt aan *“hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen”* die leiden tot een schending van het non refoulementbeginsel. Hij stelt dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is en hierna wordt weerlegd. Verzoeker meent dat de verwerende partij steunt op een foutieve of onzorgvuldige lezing van het AIDA-rapport van 2023, update 10 juli 2024 (stuk 3) en onvoldoende de te verwachten gevolgen van de bestreden beslissing te onderzoeken. Hij betoogt dat hij als Dublin teruggestuurde niet meer zeker is van opvang en het administratief dossier bevat geen garantie van brood, bed en bad bij terugkeer. Hij betoogt dat het AIDA rapport met betrekking tot opvang stelt dat er geen uniforme procedure bestaat voor de opvang en verdere behandeling van Dublin terugkeerders (stuk 3, p. 71) en zet uiteen dat indien de asielprocedure ondertussen is afgesloten in Duitsland zich twee situaties kunnen voordoen: -ofwel wordt verzoeker in *“pre-removal detention”* vastgehouden (*idem*) met het oog op snelle repatriëring (stuk 3, p. 188) terwijl hij geen toegang heeft tot kosteloze juridische bijstand (stuk 3, p. 205) waardoor hij geen effectief beroep kan instellen wat resulteert in een schending van het non refoulementbeginsel; - ofwel indien hij niet wordt vastgehouden, zal hij geen opvang krijgen tijdens de eerste bestuurlijke fase of omdat zijn volgende asielaanvraag onontvankelijk zal verklaard worden nadat hij Duitsland na een eerste asielaanvraag die negatief werd afgesloten, verliet (stuk 3, p. 71 en 72) die binnen de zeven dagen zal worden afgehandeld, wat betekent dat hij recht op opvang heeft (stuk 3, p. 90 en 191, wat leidt tot *“hardheidsdrempeloverschrijdende”* handelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij niet aangeeft in welke van de twee situaties verzoeker zich exact bevindt, wat er op wijst dat verzoeker geen informatie over of garanties voor opvang heeft. De reële kans geen opvang te krijgen voldoet niet aan de minimumstandaarden opgelegd door het EU recht in de opvangrichtlijn van 14 mei 2024 en staat gelijk met *“hardheidsdrempeloverschrijdende”* mishandelingen en geen enkele nationale bepaling of Europeesrechtelijke bepaling kan het verbod op refoulement terzijde schuiven. Daarbovenop wijst verzoeker op het feit dat het Duits opvangsysteem door de instroom van Oekraïners volledig verzadigd is (stuk 3, p. 150), waardoor geduld niet langer mogelijk is. Hierdoor staat cijfermatig en ontegensprekelijk vast dat er onvoldoende opvangplaatsen voor elke asielzoeker zijn en dat de kans op schending van artikel 3 van het EVRM reëel is. Als verzoeker geen opvang krijgt, dan komt dit neer op *“hardheidsdrempeloverschrijdende”* mishandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Hierdoor is het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegd, zo meent verzoeker, die er ook op wijst dat er geen redenen van openbare veiligheid of openbare orde voorhanden zijn die verwerende partij ontslaan van enige motivering daaromtrent. Verzoeker meent dat om deze en alle voorgaande redenen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Hij stelt dat verwerende partij wist van de schending van artikel 3 van het EVRM en dit minstens diende te weten vanuit haar wettelijke opdracht en de gevolgen van haar beslissing niet onderzocht door een verkeerde lezing van het AIDA rapport waardoor zij herhaaldelijk onzorgvuldig handelde.

2.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/17, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Een *“terugkeerbesluit”* is volgens artikel 3, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, lid 3, van de Terugkeerrichtlijn definieert de term *“terugkeer”* als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° *inuncto* artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk *“terugkeerhandboek”* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: *“een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd”* en *“onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”*). *In casu* ligt een bijlage 26^{quater} voor (*“weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*) waarmee de overdracht van verzoeker wordt beoogd aan Duitsland, in toepassing van de Dublin III-Verordening. Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en hij kan zich niet dienstig op artikel 74/17 van de

Vreemdelingenwet beroepen. De Raad leest geen concrete toelichting in het verzoekschrift over de wijze waarop de bestreden akte de artikelen 2 en 13 van het EVRM schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-Verordening. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan de Duitse autoriteiten toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat verzoeker op 6 januari 2025 internationale bescherming in Duitsland vroeg, de Duitse instanties instemden met het verzoek om verzoeker terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dablingehoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Duitsland inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. De motieven die de bestreden akte onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze hierin worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt ze hem niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De conclusie dat deze plicht niet geschonden werd door verwerende partij dringt zich des te meer op gezien uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motieven van de bestreden akte kent, vermits hij ze op inhoudelijk vlak bekritiseert (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt dan ook niet. Het enig middel zal dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een

behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar de ontvangende staat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak "*N.S./Secretary of State for the Home Department*" dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende *het "verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"* – Verdragsartikel dat dus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielerzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§91-93).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”*.

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Duitsland.

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu hij in dit land op 6 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Duitse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-Verordening.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de verwerende partij, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden beslissing, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op haar rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Duitsland.

Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met de beschikbare actuele landeninformatie, met name het landenrapport voor Duitsland 2023, update 5 juni 2024, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport) dat ook wordt aangehaald door verzoeker. Verweerder heeft daarbij een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de (materiële) opvang in Duitsland, de rechtsbijstand aldaar, alsook inzake de toegang tot de gezondheidszorg. Hij is op grond hiervan van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het

interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is.

Met betrekking tot zijn persoonlijke situatie verklaarde verzoeker in het zogeheten Dublin interview, afgenomen op 29 april 2024, gevraagd waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, dat hij als minderjarige werd geaccepteerd in Italië en Frankrijk en vrienden hem overtuigden dat België een goed land is wat scholing betreft (Verklaring DVZ, vraag 37). Gevraagd hoe zijn gezondheidstoestand is, antwoordde verzoeker dat deze goed is maar dat hij nachtmerries heeft en er medicatie voor krijgt en dat zijn sociaal assistente hiervan documenten heeft (Verklaring DVZ, vraag 38). Gevraagd of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die verzet tegen zijn overdracht naar Duitsland zouden rechtvaardigen, verklaart verzoeker dat hij in België wil blijven en dat zij hem in Duitsland niet accepteerden als minderjarige en er daarom niet wil terugkeren (Verklaring DVZ, vraag 39). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij in Duitsland geen opvang heeft gekregen of dat de geboden opvang er gebrekkig was, dat zijn verzoek om internationale bescherming er niet correct zou zijn behandeld of dat hij er op enige wijze onmenselijke of vernederende behandeling zou hebben ondergaan. De omstandigheid dat hij in Duitsland niet als minderjarige werd beschouwd, en er bijgevolg ook in geval van terugkeer naar deze lidstaat als een meerderjarige verzoeker zal worden behandeld, leidt niet tot de conclusie dat verzoeker er een reëel risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU Handvest. Uit de leeftijdstest die in België is afgenomen van verzoeker, die zich ook in België als niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming aanbood, is overigens gebleken dat verzoeker volgens dit onderzoek op 19 maart 2025 een leeftijd had van 26, 7 jaar met eens standaarddeviatie van 2,3 jaar. Uit niets blijkt dat verzoeker een beroep heeft ingesteld bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij waarbij, op basis van deze test, gesteld wordt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. Dat verzoekers beweerde minderjarigheid ook in Duitsland niet werd aanvaard strookt met de beslissing van de Belgische Dienst Voogdij, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij hem sprake is van een specifieke kwetsbaarheid op grond van zijn leeftijd. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat, gelet op het leeftijdsonderzoek, verzoeker met zekerheid meerderjarig is. Verzoeker betwist deze gevolgtrekking op geen enkele wijze.

Met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Tijdens zijn Dablingehoor gaf betrokkene aan in goede gezondheid te verkeren. Wel geeft hij aan last te hebben van nachtmerries en hiervoor medicatie te nemen. Betrokkene verklaarde in het bezit te zijn van medische documenten die deze bewering staven, maar legde deze niet voor aan de Belgische autoriteiten. Hij voert geen elementen aan die die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 164). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Duitse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.*

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.” Verzoeker laat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier volledig ongemoeid en worden door de Raad overgenomen.

In de bestreden beslissing is voorts rekening gehouden met de omstandigheid dat het beschermingsverzoek van verzoeker in Duitsland reeds werd afgewezen. De bestreden beslissing motiveert hierover: *“De Duitse instanties stemden in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde*

land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". We wensen te benadrukken dat, in tegenstelling tot wat betrokkene verklaarde tijdens zijn persoon onderhoud, de nood aan internationale bescherming door de Duitse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid. Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Duitsland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013." Verzoeker verwijt de verwerende partij een foutieve lezing van het AIDA rapport omdat geen rekening zou gehouden zijn met de twee situaties waarin verzoeker zich zou kunnen bevinden na overdracht naar Duitsland aangezien zijn eerste verzoek om internationale bescherming er negatief werd afgesloten. Waar hij betoogt dat hij geen opvang zal krijgen tijdens de eerste bestuurlijke fase omdat zijn asielaanvraag onontvankelijk zal verklaard worden omdat dit als een volgende asielaanvraag zal worden beschouwd en hij geen recht op opvang zal hebben, gaat verzoeker eraan voorbij dat ingeval zijn verzoek zou behandeld worden als een volgend verzoek, hij de mogelijkheid zal krijgen nieuwe elementen voor te leggen en de Duitse autoriteiten daarbij gehouden zijn de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de toepasselijke regels in Richtlijn 2013/32/EU inzake het onderzoek van nieuwe elementen in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming te respecteren. Voorts dient erop gewezen te worden dat krachtens artikel 20 van Richtlijn 2013/32/EU, lidstaten de materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of, in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, intrekken ingeval van een volgend verzoek, maar moeten dergelijke maatregel ook naar behoren motiveren. De Duitse wetgeving voorziet volgens het AIDA-rapport in geval van beperking of intrekking van opvangvoorzieningen, (laatstgenoemde mogelijkheid is enkel voorzien voor statushouders in een andere EU lidstaat na twee weken) de mogelijkheid hiertegen beroep aan te tekenen (AIDA, p. 138). Volgens het AIDA rapport vindt behandeling van het verzoek als volgend verzoek in de versnelde procedure ook in geval de initiële asielaanvraag werd afgewezen en de verzoeker daarna Duitsland heeft verlaten, plaats in een "besondere Aufnahmeeinrichtung" of speciaal opvangcentrum (AIDA, p. 89-90). Uit de loutere omstandigheid dat het beschermingsverzoek van verzoeker reeds werd afgewezen in Duitsland, en aan deze EU-lidstaat zal worden overgedragen, kan niet worden afgeleid dat verzoeker automatisch elke vorm van opvang zal worden ontzegd, nu hij de mogelijkheid behoudt een volgend verzoek in te dienen en nieuwe elementen naar voor te brengen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat in het AIDA rapport uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen meldingen zijn gemaakt van Dublin terugkeerders die problemen zouden gehad hebben om opnieuw toegang te krijgen tot de asielprocedure. Waar verzoeker benadrukt dat er geen uniforme procedure bestaat voor de opvang en behandeling van Dublin terugkeerders blijkt uit het AIDA rapport dat zij die al een verzoek hadden ingediend in Duitsland gewoonlijk terug moeten keren naar de regio waaraan zij reeds waren toegewezen en dat als hun aanvraag reeds werd afgewezen door middel van een definitieve beslissing, het mogelijk is dat zij worden vastgehouden in detentie voor verwijdering. In zoverre verzoeker betoogt dat hij hierdoor een risico op refolement loopt omdat hij geen toegang zal hebben tot kosteloze juridische bijstand, dient erop gewezen te worden dat dit niet verhindert dat verzoeker een nieuwe aanvraag kan indienen waarin hij nieuwe elementen kan aanbrengen en dat volgens de informatie in het AIDA rapport in dergelijk geval het verzoek in een versnelde procedure zal worden behandeld. Wat de toegang tot kosteloze rechtsbijstand betreft, kan worden verwezen naar de motieven in de bestreden beslissing, waar op goede gronden wordt gesteld: "Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand ("Legal assistance at first instance is not systematically available to asylum seekers in Germany. NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage", pagina 54). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 54), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU."

De Raad wijst erop dat de geschetste situatie conform artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna 'Asielprocedurerichtlijn'), is. Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Asielprocedurerichtlijn geen verplichting oplegt om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, maar wat deze beroepsprocedures betreft stelt

artikel 20, 3°, van de Asielprocedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Het feit dat kosteloze juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming in bepaalde gevallen beperkt wordt kan niet per definitie worden beschouwd als een behandeling die strijdig is met artikel 13 van het EVRM dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert.

Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog inzake het gebrek aan opvang voor verzoeker en het feit dat het opvangsysteem in Duitsland totaal verzadigd zou zijn, voorbij aan het gegeven dat in het terugname akkoord de Duitse instanties hebben gevraagd dat verzoeker zich aandient bij het centrum voor eerstelijnsopvang EAE Bochum, [...], 44791 Bochum, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt met zijn algemeen betoog niet aannemelijk dat hij in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Duitsland.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat er in zijn hoofde specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan. Hij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Duitsland geconfronteerd wordt met systeemfouten, wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging niet aan dat verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het besluit genomen werd op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling.

Het door verzoeker aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT